



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Confessio Fidei Exhibita Invictiss. Imp. Carolo V. Cæsari
Aug. in Comicijs Avgvstæ. Anno M. D. XXX.**

Melanchthon, Philipp

Vitebergæ, 1542

VD16 C 4714

Qvid Sit Fides Ivstificans.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35748

DE IUSTIFICATIONE.

rat corda, & præcedit legis impletionem. Et de hac fide nulla syllaba extat in doctrina aduersariorum nostrorum. Proinde reprehendimus aduersarios, q̄ tantum tradunt iusticiam legis, non tradunt iusticiam Euangelij, quod prædicat iusticiam fidei in Christum.

QVID SIT FIDES IUSTIFICANS.

ADuersarij tantum fingunt fidem esse noticiam historie, ideoq; docent eam cum peccato mortali posse existere. Nihil enim loquuntur de fide, qua Paulus toties dicit homines iustificari, quia qui reputantur iusti coram Deo, non uersantur in peccato mortali. Sed illa fides, quæ iustificat, non est tantum noticia historie, sed est assentiri promissioni Dei, in qua gratis propter Christum offertur remissio peccatorum & iustificatio. Et ne quis suspicetur, tantum noticiam esse, addemus amplius, est uelle & accipere oblatam promissionem remissionis peccatorum & iustificationis.

Ac facile potest cerni discrimen inter hanc fidem, & inter iusticiam legis. Fides est *ἀγάπη* quæ

que accipit a Deo oblata beneficia, Iusticia legis est λατρία que offert Deo nostra merita. Fide sic uult coli Deus, ut ab ipso accipiamus ea que promittit & offert.

Quod autem fides significet non tantum historiae noticiam, sed illam fidem, que assentitur promissioni, aperte testatur Paulus, qui ait, Iusticiam ideo ex fide esse, ut sit firma promissio. Sentit enim promissionem non posse accipi, nisi fide. Quare inter se correlatiue comparat & connectit promissionem & fidem. Quanquam facile erit iudicare, quid sit fides, si symbolum consideremus, ubi certe ponitur hic articulus, Remissionem peccatorum. Itaque non satis est credere, quod Christus natus, passus, resuscitatus sit, nisi addimus & hunc articulum, qui est causa finalis historiae, Remissionem peccatorum. Ad hunc articulum referri cetera oportet, quod uidelicet propter Christum, non propter nostra merita donetur nobis remissio peccatorum. Quid enim opus erat Christum dare pro peccatis nostris, si nostra merita pro peccatis nostris possunt satisfacere?

Quoties igitur de fide iustificante loquimur, sciendum est hæc tria obiecta concurrere, promissionem

DE IUSTIFICATIONE.

tionem, & quidem gratuitam, & merita Christi
tanquam precium & propiciationem. Promissio
accipitur fide, gratuitum excludit nostra merita,
& significat tantum per misericordiam offerri be-
neficium. Christi merita sunt precium, quia oportet
esse aliquam certam propiciationem pro peccatis
nostris. Scriptura crebro misericordiam implo-
rat, Et sancti patres saepe dicunt, nos per miseri-
cordiam saluari. Quoties igitur fit mentio miseri-
cordiae, sciendum est, quod fides ibi requiratur, quae
promissionem misericordiae accipit. Et rursus quo-
ties nos de fide loquimur, intelligi uolumus obie-
ctum, scilicet misericordiam promissam, Nam fides
non ideo iustificat, aut saluat, quia ipsa sit opus
per se dignum, sed tantum quia accipit miseri-
cordiam promissam.

Et hic articulus, haec largitio in Prophetis &
Psalms passim praecipue laudatur, cum tamen lex
non doceat gratuitam promissionem peccatorum, Sed
Patres norant promissionem de Christo, quod Deus
propter Christum uellet remittere peccata. Igitur
cum intelligerent Christum fore precium pro no-
stris peccatis, sciebant opera nostra non esse pre-
cium rei tantae. Ideo gratuitam misericordiam & re-
missionem

missionem peccatorum fide accipiebant, sicut sancti in nouo testamento. Huc pertinent ille crebrae repetitiones misericordiae & fidei in Psalmis & Prophetis, ut hic. Si iniquitates obseruaueris Domine, Domine quis sustinebit? Hic confitetur peccata, nec allegat merita sua. Addit, Quia apud te propiciatio est. Hic erigit se fiducia misericordiae Dei. Et citat promissionem. Sustinuit anima mea in uerbo eius. Sperauit anima mea in Domino, id est, quia promisiisti remissionem peccatorum, hac tua promissione sustentor. Et Paulus citat de Abraham. Credidit Abraham Deo, & reputatum est ei ad iusticiam, hoc est, Abraham sensit se habere Deum propicium, tantum propter ipsius promissionem. Assensus est promissioni Dei, nec passus est se ab ea abstrahi, etiam si uidebat se immundum atque indignum esse. Senciebat Deum prestare promissum propter ueritatem suam, non propter opera aut merita nostra. Nec possunt acquiescere perterrefacta corda, si sentire debent, se propter opera propria, aut propriam dilectionem, aut legis impletionem placere, quia haeret in carne peccatum, quod semper accusat nos. Tunc autem acquiescunt corda, quando in illis terroribus statuunt nos, ideo placere Deo, quia promisit, & Deum

C iij prestare

DE IUSTIFICATIONE.

præstare promissum propter suam ueritatem, non propter dignitatem nostram. Ita Abraham audiuit hanc uocem, Noli timere, Ego enim sum protector tuus &c. Hic erexit se, & sensit Deum sibi propitium esse, non quia ipse meritus esset, Sed quia necesse esset Dei promissionem ueram iudicari. Hæc igitur fides imputatur ei pro iusticia, hoc est, quia assentitur promissioni, & accipit oblatam reconciliationem, iam uere est iustus & acceptus Deo, non propter dignitatem suam, sed quia gratuitam promissionem Dei accipit. Non frustra placuit Paulo hoc testimonium Genesis. Videmus quomodo exaggerat, quam diligenter in eo commoratur, quia uidebat naturam fidei in hoc loco facile perspicui posse, Videbat diserte addi testimonium de imputatione iusticiæ. Videbat adimi operibus laudem promerendæ iustificationis & pacandæ conscientie. Cum Abraham ideo pronuncietur iustus, quia assentitur promissioni, & accipit oblatam reconciliationem, non opponit iræ Dei merita aut opera. Quare hic locus diligenter consideratus, copiose de tota re pijs mentes docere poterit, qui quidem ita intelligi poterit, si proponant eum sibi perterrefactæ mentes, & statuunt ad eundem modum se debere assentiri gratuite promissioni. Neq;

ni. Neq; enim possunt aliter acquiescere, nisi statu-
ant se habere Deum placatum, quia promiserit,
non quia nostra natura, uita & opera digna sint.

Itaq; & Patres iustificabantur, non per le-
gem, sed per promissionem & fidem. Ac mirum
est aduersarios adeo extenuare fidem, cum uide-
ant ubiq; pro præcipuo cultu laudari, ut Psal. 49.
Inuoca me in die tribulationis, & eripiam te. Ita
uult innotescere Deus, ita uult se coli, ut ab ipso ac-
cipiamus beneficia, & quidem accipiamus propter
ipsius misericordiam, non propter merita nostra.
Hæc est amplissima consolatio in omnibus afflictio-
nibus. Et huiusmodi consolationes abolerent aduer-
sarij cum fidem extenuant, & uituperant, & tan-
tum docent homines per opera & merita cum
Deo agere.

QVOD SOLA FIDES IN CHRI-
STVM IVSTIFICET.

Primum, ne quis putet nos de ociosa noticia
historiæ loqui, dicendum est quomodo contin-
gat fides. Postea ostendemus & q. iustificet, &
quomodo hoc intelligi debeat, & diluemus ea quæ

C v aduer